

ÇOK SATAN MALAMANDER'İN YAZARINDAN

DAN ve İSTANBUL'UN HAYALETLERİ



THOMAS TAYLOR

GENÇ
T
TİMİS



İSTANBUL

Ben o çocuğum, hatırladınız mı?

Hani řu ölüleri gören çocuk.

Durun, korkmayın! Eğer son maceramda bana katıldıysanız umarım bunun çok havalı bir şey olduğunu da hatırlıyorsunuzdur. Tamam, kabul, birazcık ürkütücü olabilir ama bu “Huzursuz Mezar” meselesine artık tamamen hakim durumdayım, özellikle de Simon ortaya çıktığından beri.

Simon kim mi? Eh, o benim gölgem gibi sayılır. Veya isterseniz hayalet koruyucum da denilebilir. Ama

eđer bir melekse, çok őrkütücü bir melek. O, siz burada benimle sohbet ediyorken hemen arkanızda, 18. yūzyıldan kalma hayalet ektoplazmasından oluřan bir őrtünün içinde sūzūldūđūnū, her an saldırmaya hazır bir řekilde bütūn hareketlerinizi takip ettiđini gōremediđiniz kiřidir.

Bazen de pencereden dışarıdaki çiçeklerle kuşlara bakar. Açıkçası Si ile her an hepsi olabilir.

Unutulmaması gereken, Simon'un da onlardan biri olduğu. Yani bir ۆlő. O, sadece benim gōrebildiđim yardımcıım ve hayalet suç ortağım. Yetenekli olan benim, o ise kendini ekibin beyni olarak gōrüyor. Birlikte bayağı muhteşemiz. "Aman peruğuna sıkı tutun, işi yine son dakikada hallediyoruz" şeklinde muhteşem.

"Daniel."

"Bir dakika sabret, Si. şimdi konuřamıyorum"

Yalnız benim iřimin feci derecede yorucu olması gibi de bir gerçek var. Yani, her gūn okula gitmek, gōzlerimi açık tutmak ve normalmiřim gibi davranmak zorundayım. Halbuki her gece yarısı onlardan biri pat diye odamda belirir ve çok erken ۆldūđū için feryat edip kendine yardım etmem için inler. Medyum ve dedektif bir çocuđun biraz ayaklarını uzatıp dinlenecek zaman bulmak için ne yapması gerekiyor?

“Daniel, ısrar etmeliyim...”

“Bir kapa çeneni, Si, az kaldı.”

Neyse, İstanbul’a okul gezisi olacağını duyduğum zaman aklıma gelen şey ilk şey Türk lokumu ya da lezzetli yemekler değildi. Hatta hakiki Türk baklavası bile değildi (ama hepsini mideye indirmeyi dört gözle bekliyordum!). Hayır, tek görebildiğim biraz tatil yapma şansıydı. Londra’da peşimi bırakmayan bütün o hayalet çılgınlıklarından uzak bir dinlenme zamanı. “Bir hafta sonra görüşürüz, Si!” gibi bir şey yani.

Ama Simon “Ah, İstanbul! Eski dünyanın dört yol ağzı! Ölümsüz şehir!” diye uzatıp durdukça anladım ki, onun da gelmesini havalimanındaki pasaport kontrolü bile engelleyemeyecekti. Ve işte şimdi ben her zamanki mor güneş gözlüklerim ve uzun siyah ceketimle uçağa binmeyi beklerken, Simon da hâlâ kulağımda gevezelik ediyordu. Çünkü her zamanki gibi, bir sorun vardı.

“Daniel, sana son kez bir kez daha sormak zorundayım.” Si bir o ayağının bir bu ayağının üzerinde zıplıyordu ki bu asla iyiye işaret değildi.

“Kafana takmasana şunu. Bir şey olmayacak.”

Artık çok yüksek sesle konuşamazdım çünkü diğer çocuklardan bazıları yaklaşıyordu. Ama yaklaşmak

istemiyorlardı, bunu görebiliyordum. Kendi kendine konuşan tuhaf çocuğa fazla yaklaşmayı kimse istemezdi. Ancak giden yolcu kapısının önü kalabalıklaşmaya başlamıştı ve gidecek başka bir yer de yoktu. Sınıf arkadaşlarımda gözlerinde uçakta yanıma kendilerinden başka birinin oturmasını umduklarını görebiliyordum.

Başındaki kurşun deliğinden sızan ekto plazma ürkek bulutçuklar halinde yere dökülürken Si, eski moda tarzıyla “Mesele şu ki,” dedi, “şu metal kuşla uçmak gerçekten de şart mı?”

Ve korkuyla pencereden dışarıya, bizi bekleyen devasa yolcu uçağına doğru baktı.

“Gemiyle gidemez miydik?” diye devam etti. “Okyanustan Fransa ve İspanya kıyıları boyunca inip ardından da Cebelitarık Boğazı’ndan geçip tüm Akdeniz’i kat etmek sadece birkaç hafta sürer, Daniel. Bu uçurak denen alet gözüme çok güvensiz görünüyor. Aynı mekanik bir ejderha gibi!”

Yüzümü ellerime gömdüm.

Simon uçmaktan korkuyordu!

Eh iyi de o bir hayaletti yahu! Başına en kötü ne gelebilirdi ki? Esas benim endişelenmem gerekirdi; on iki yaşında olmama rağmen, ilk kez uçağına binecektim.

Belki yüzüncü kez “Ama sen zaten ölüsün!” dedim. Ama bunu çok yüksek sesle söylemiş olmalıydım çünkü yakınımıdaki iki kız birbirine tedirgin bakışlar atıp uzaklaştılar. İçimden bir ses, bu gezide hiç arkadaş edinemeyeceğimi söylüyordu.

Simon burnunu çekerek “Her halükârda,” dedi, “sınıf arkadaşların olmadan çok daha iyi vakit geçireceğimize eminim. Sana öğretmenlerinin hayal bile edemeyeceği bir İstanbul gösterirdim.”

Ve en dehşet verici sırtışıyla sırtıttı.

“Si, okul gezilerinin mantığını anlamıyorsun, değil mi?” diye fısıldadım. “Diğerleriyle birlikte gitmek zorundayım ve uçakla gitmek zorundayım. Senin için bu kadar büyük bir sorunsu, gelme. Bir hafta tatil yap! Artık peruğunu mu pudralarsın ne yaparsın bilemem ama evde kal.”

Bir ses “Bütün hafta boyunca böyle mi davranacaksın?” dedi ve kauçuk topuklarımı cikleterek döndüm.

Ama yavaşça.

Tarih öğretmenimiz Bay Harris’in tam arkamda olduğunu ve tek taraflı konuşmama kulak kabarttığını anladım. Okul gösterisindeki son performansımdan ve onun dersindeki tuhaf davranışlarımdan sonra, Tarihçi Harris kafayı resmen bana takmıştı.

“Gözlerim üzerinde, Daniel Drake,” dedi, “Adını sınıfımın en dibinde görmekten bıktım. Özellikle de sen şüphe uyandıracak derecede doğru tarihi bilgileri şapkadan tavşan çıkarırmış gibi verebiliyorken! Neden işin içinde bir bit yeniği olduğu hissine kapılıyorum?»

Si’ye göz attım ve o, yardımcı olmaktan memnuniyet duyduğunu gösterir bir şekilde eğilip selam verdi. Tarih söz konusu olduğunda, 250 yaşında bir hayaletin peşinizde dolaşması gibisi yoktu. Ama bunu Tarihçi Harris’e de söyleyemezdim yani, değil mi?

Abartılı bir omuz silkme hareketiyle “Bazen şansım yolunda gidiyor, efendim,” dedim. “Herhalde ondan.”

“Bana ukalalık yapma, oğlum. Orada olmayan biriyle konuşma numaranla sınıf arkadaşlarını korkutabilirsin ama beni etkileyemezsin. Dünyanın en tarihi şehirlerinden birine uçmak üzereyiz ve senden bunu içine sindirmeni bekliyorum. Notlarında çok yakında bir düzelme görmezsem, göreceğim güne kadar senin sırtına üç kat fazla ödev yükleyeceğim. Anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim,” dedim. “Bütün o lezzetli tarihi sindireceğim, efendim. Anlaşıldı!”

Bay Harris dönüp hepimize öfkeli bir bakış atarak “Ve geri kalanınıza gelince,” dedi, “bu geziyi mahvetmeyeceksiniz! Aslında Paris’e gidecektik ve bunu

İstanbul'a çevirmek için çok uğraşmam gerekti. O yüzden sizlerden çok efendi davranmanızı istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Ve kendinin o ünlü 'Tarih El Kitapları'ndan birini dağıtmaya başladı. Bu seferkilerin hepsi de ünlü Türk şehrinin köklü geçmişiyle ilgiliydi.

Basılı sayfalara bakan sınıf arkadaşlarımdan bir beğeni mırıltısı yükseldi ama ben şimdiden bıkmış durumdaydım; tarihi hatırlamakta berbattım ama Bay Harris bunu şahsına yapılmış bir hakaret gibi görüyordu! Herhalde onu bilerek kızdırmaya çalışmıyordum, öyle değil mi? Ve daha da kötüsü, eğer İstanbul'un bu kadar eski ve tarihi olduğu konusunda haklıysa, o zaman benim kafamı dinleme planım suya düşmüştü. Orası hayaletlerle dolu olmalıydı! Tarihçi Harris'in hedefinde olmamla ve Simon'un telaşıyla geçen her dakika, bu Türkiye gezisini bir tatil olmaktan uzaklaştırıyordu.